

Hvor går vi??

Det er noe vi skulle hatt tak i, noe vi bare aner. Kanskje det dikteren W. H. Auden kaller «Atlantis». Det sunkne kontinentet, det glemte landet som vi retter all vår lengsel mot. Det som har vært, og skal bli. Vårt egentlige hjemland. Av og til må vi stoppe og spørre om vi ikke er på vei i feil retning. Andre ganger mener vi å skimte målet i det fjerne, om så gjennom tåke og snøvær, eller bakenfor hetedirrende luftspeilinger. For vi har vel et mål for vår vandring? Kanskje vet vi ikke helt hva det er, vi har bare en vag anelse av retningen. Kanskje tar vi mange krokveier og avstikkere underveis. Kanskje går vi lange mil etter en falsk ledestjerne, før plutselig *den* stjernen lyser frem som vi mistet av syne den gangen vi fortapte oss i detaljene i brolegningen. Heldigvis kjenner vi ikke til alle farer vi ennå skal møte på veien, eller de tap vi skal lide; da hadde vi kanskje blitt lammet av frykt – eller vi hadde snudd? Heller ikke vet vi hvor lang veien er. Ofte tviler vi på at vi i det hele tatt vil nå frem.

Som alltid er vi i Cogito opptatt av den enkeltes individuelle livs- og erkjennelsesvei. Det er ikke fordi vi tror vi kan flykte fra en verden som er gått av hengslene, og inn i vår egen salige drømmeverden. Vi ser snarere på det å gå en erkjennelsesvei som en nødvendig forutsetning for å ha noe å bidra med i verden rundt oss. Vi må ikke gi opp, vi må aldri snu! For et sted på veien oppdager vi en mystisk sammenheng med vår egen individuelle vei og menneskehetens vei. Vi skjønner at bare i den grad vi bevisst gjør verdens skjebne til vår egen, kan vi komme frem til vårt eget mål, vårt eget selv; og motsatt, bare i den grad vi kommer frem til vårt eget selv, kan vi bringe verden i riktig retning. Så blir vi grepet av en dypt alvorlig plikt. Vi har noe å utføre. Vi har noe å forvandle, vi har noe å skape. Vi vet ikke om vi kan klare det tilfredsstillende, men vi må prøve med alle de krefter og evner vi er i besittelse av.

Cogito 7 står i stor grad i litteraturens tegn. Vi følger opp vårt Irak-tema fra forrige nummer med nok et intervju, denne gangen med en Irakisk poet. Vi forsøker oss på nærlesning av *Ringenes Herre*, og vi presenterer en rekke originale kortfortellinger og dikt, og noen oversatte – blant annet. God lesning!

For redaksjonen: Rigmor Haugen Jensen